

Mesnevice

– Lütuf VELİ · 06 Aralık 2011

Hani bahar veda ederken düşer ya yapraklar.
Belki bir doğuma gebe çatlar ya topraklar.

Vedası sessizdi giderken dostun kanamıştı hem.
Mağrur gerçi seçkisi ,üşümüşlüğünde sitem.

Gitme desem ,kal desem ; küser mi ozanı ervah.
Gitmelerde değil billah kalmalarda ferah...

Gitti bakmadan ,yetim koyup aşkı nalanları.
Oysa okşardı ,severdi sessizce solanları.

Kim ki duymaz yüreğinde hasreti gidişlere.
İmge diye sarılırken karanlık düşlere...

Cebir mi var neden bu kaçışlar,kovalayan kim.
Düşmeler yaralanmalar... hangi dünyadan çekim.

Ozandı, belki yaralanmış yüreklere ışık.
Karanlık mı kalacak güzergah, nerelere ışık.

Deli ozan saza küser,kavli var tek güzelden.
Yitik ozan,haykırır, içselinden çok özelden.

Tutuk ozan,mana içre biri arar gidene.
Gel gör dost ne söylemiş, sebepsizce gidene.

Olmaya ne makam ne gamı pinhan candan öte.
Vakti gelmişse gidişlerin yanmaya tüte.

Zahir hak belledik, söz ile yarenlik olur mu...
Tüm canlar düşerken vuslata şenlik olur mu...

Olmaz elbet gül ağlarken bülbüle aşk-ı neşe.
Demiş (tutuk) ozan bu ölüşlere sanat-ı fahişe.

Gerçi fahişeliktir sanat aslına rücu eden.
Olur mu güzellik , güzeli koklayıp sevmeden.

...